

Tàu S3 từ Hà Nội đến ga tôi lên đã gần nửa đêm, lại bị mất điện. Tôi tìm mãi mới thấy toa 9 khoang 6 giường 21 của mình. Tôi đặt vali và vội trèo lên giường. Vừa nhún người, bỗng nghe thấy tiếng thét của phụ nữ ở giường dưới làm tôi giật nảy mình. Thì ra tôi dẫm phải ngón tay của vị khách ấy. Khổ quá mất điện nên có nhìn thấy gì đâu. Xin lỗi xong, từ ấy tôi nằm im thin thít cho đến sáng.

Sáng ra, tôi trèo xuống giường đi rửa mặt. Trời ơi, lại dẫm phải chân của cái người ở giường tầng dưới đêm qua. Lần này không những thét lên mà chị ta còn xỉ vả tôi "Người đâu mà vô ý tứ! Chưa đi tàu bao giờ à?". Rồi chị ta suýt xoa vì đau. Tôi chỉ còn biết xin lỗi cuống quýt rồi lặng thinh vì xấu hổ. Từ đó tôi và người phụ nữ kia như mặt trăng và mặt trời trong khoang tàu, nằng ta lạnh lùng. Gương mặt đã già lại tỏ vẻ cong tớn mỗi khi nhìn thấy tôi khiến tôi rất ngại ngùng những lúc phải trèo xuống giường bắt gặp ánh mắt của nàng. Khổ nữa là điện thoại di động của tôi thỉnh thoảng lại réo lên vì công việc ở cơ quan cần sự chỉ đạo. Mỗi lần tôi nghe và nói chuyện điện thoại nàng ta lại giở mình đẩy về khó chịu ở giường dưới. Rồi nàng ta nói băng quơ: "Hôm nay ra ngõ bước chân trái".

Vào lúc tàu dừng, tôi thấy nhớ Huệ đến cồn cào. Tôi và Huệ tỏ lời yêu nhau đã gần 1 tháng do Câu lạc bộ kết bạn trăm năm giới thiệu, sau khi cả hai cùng đăng ký tên tuổi, gia cảnh, sở thích... để tìm nhau trên báo. Chỉ có điều cả hai đều chưa biết mặt nhau. Nàng đề nghị: "Đừng tặng ảnh trước, cứ đợi đến ngày lành tháng tốt mới "ra mắt". Thế mới bắt ngờ, thú vị và tình yêu mới tăng thêm vẻ lãng mạn". Tôi đồng ý tuy vẫn lo. Chỉ sợ gặp phải người xấu hình xấu nét thì khổ cả đời. Mà tuổi tôi đã "cao cao bên cửa sổ" rồi chứ trẻ gì nữa mà cứ đi tìm hoài.

Đợt này tôi có dịp vào Nam công tác. Bố tôi xem ngày, bấm độn và bảo tôi ngày 18 tới là ngày rất tốt, tốt nhất cho những việc khai trương, ra mắt, mở hàng... Tôi quyết định nhân chuyến công tác này sẽ "ra mắt" nàng. Thế cũng là bắt ngờ, lãng mạn chứ sao. Để thỏa nỗi nhớ nhung, tôi xuống sân ga gọi điện trò chuyện với Huệ. Tiếng Huệ réo rất yêu thương, làm tôi xúc động quên cả không khí căng thẳng với người phụ nữ trên tàu. Lúc ấy nhớ đến mụ, tôi liếc vào cửa sổ khoang tàu của mình, thấy người phụ nữ kia cũng đang áp "Mobiphone" vào tai trò chuyện với ai đó. Thấy mụ cũng vui vẻ "thỏ thẻ cảnh vàng", mắt hẳn vẻ cong cớn, đảo đẽ với tôi lúc trước. Tôi bĩu môi nghĩ ngay "thì ra mụ cũng có di động, cũng nói chuyện rôm ra tự nhiên trong khoang. Thế mà mình phải lịch sự ôm máy ra ngoài nghe, sợ phiền hà".

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm gọi điện cho Huệ ra ga đón tôi. Tôi thấy thích thú trong trò ú tim này. Thử xem em có tìm thấy nửa vàng trắng của em không? Thử xem tôi có nhận ra một nửa của mình không? Chao ôi! Nếu mà thấy được nhau thì quả là ông Tơ bà Nguyệt thần tiên, diệu huyền.

Tôi hồi hộp, thẩn thẩn bấm máy 090... vừa xong lúc đó thì cái máy "con khỉ" của mụ kia ở tầng dưới cũng reo lên. Bực mình tôi áp máy vào tai và vội xuống khỏi giường tầng rồi chạy ra ngoài khoang tàu nghe kéo máy của mụ lẩn át hết. Đứng bên cửa sổ khoang tàu, tôi thông báo với Huệ rất hãnh diện:

- 3 tiếng nữa, anh sẽ có mặt ở thành phố. Ra ga đón nhé!

Huệ reo lên:

- Trời ơi! Sao giống nhau thế. 3 tiếng nữa em cũng có mặt ở thành phố. Em đang đi tàu vào.

- Trời đất! Sa lại "đi tàu vào"? Em đang ở trong thành phố ấy kia mà?

Tôi gần như hét lên hỏi và đầu kia Huệ cười khanh khách.

- Không, em ở Hà Nội viết phía địa chỉ trên báo vậy thôi.

Tôi lại hét lên trong máy vì mừng và bất ngờ.

- Vậy em đang đi tàu nào vào đây?

- Tàu S3.

- Trời đất ơi! S3. Nhưng toa nào, khoang nào?

- Toa 9, khoang 6, giường số 20.

- Hả? Giường 20? Tôi trợn mắt lên vì đánh rơi máy di động. Đoàn tàu như trật bánh. Đất trời như sụp cả dưới chân tôi.

Còn chút hơi sức, tôi lao vội vào khoang có chiếc giường 21 của tôi. Bi hài chưa! "Mụ khách" giường số 20 bên dưới đang áp Mobiphone vào tai. Nàng cũng đang hét lên: "Alô! Cung đâu rồi? Anh ơi, anh đang nói cơ mà? Sao lại bỏ máy thế? A lô, Huệ đây, em sẽ đón anh, nhất định em sẽ nhận ra anh!".

Lúc ấy tôi đứng như trời trồng trong khoang tàu nhìn nàng. Đoàn tàu vẫn đang băng băng lao về ga cuối./.